

geringen allerede spiller i forhold til kulturinstitutionerne.

Vi er glade for de mange initiativer, der allerede er taget på området, og vi mener ikke, der er grund til at antage, at virksomhederne eller fondene ønsker at gå ind og diktere det kunstneriske indhold på kulturinstitutionerne. Det er jo netop det originale og det nye, virksomhederne og fondene ofte søger.

Bidrag fra private fonde og virksomheder er et effektivt og godt supplement til den offentlige kulturstøtte, men den skal naturligvis aldrig afløse den offentlige kulturstøtte, som vi ønsker at fastholde på et højt niveau.

Det Konservative Folkeparti ønsker at sikre befolkningen adgang til et rigt, varieret og mangfoldigt kulturdudbud, og vi mener, at et dynamisk samspil mellem kulturen og erhvervslivet vil være medvirkende til en realisering af det mål.

Formanden:

Tak til ordføreren.

Næste ordfører er hr. Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Normalt, når der bliver rejst forespørgsler her i salen og ikke mindst på kulturområdet, plejer kulturministeren altid at takke forespørgerne for, at man kan få en debat, og regeringspartiernes ordførere plejer også at sige, at det er godt, at vi får debatten, men jeg synes ikke helt, den entusiasme har været til stede i dag.

Det er som om, når vi taler om private fonde, private virksomheders engagement i kulturlivet, at så skal vi ikke blande os, vi skal bare bukke og være taknemlige over donationerne. Det synes jeg egentlig er lidt underligt, for der er ikke nogen i Folketingssalen, heller ikke forespørgerne eller medforespørgerne, der har sat spørgsmålstegn ved de private fondes og virksomheders positive bidrag til dansk kulturliv, tværtimod.

Derimod er det et spørgsmål om, hvilke sammenhænge det indgår i i den offentlige kulturpolitik. Her synes jeg, der er ved at ske en udvikling i dansk kulturpolitik, som jeg faktisk ikke synes er god, og jeg tror faktisk heller ikke, at de private fonde synes, at den er særlig god.

Jeg husker, at jeg for nogen tid siden var sammen med repræsentanter for nogle af de store almennyttige velgørende fonde, som køber meget kunst op. De sagde, at det, der er sket, efter at den borgerlige regering er kommet til med de massive nedskæringer på kulturbudgetterne, er,

at kunstnerne i stigende grad lægger pres på os, altså vores fonde, for at vi skal overtage det ansvar, der tidligere har været det offentliges. Det kan vi slet ikke rumme, det er slet ikke vores opgave, det kan vi slet ikke magte.

Så på den måde er det jo ikke sådan, at de private fonde jubler over at få lagt et større pres over på sig.

Hvad er det, der sker? Ja, det er jo, at en lang række af de unge kunstnere, som tidligere har kunnet søge offentlig støtte til deres projekter, nu har fået begrænset mulighederne i kraft af nedskæringerne med det resultat, at de ikke kan få en faglig bedømmelse i fagudvalg efter armslængdeprincippet, men er henvist til fonde, som selvfølgelig træffer deres beslutning ved lukkede bestyrelsesmøder, eller hvordan de nu gør. Det er ikke til gavn for nogen.

Derfor mener jeg, det er utrolig vigtigt at få fastslået, at den kunstneriske frihed er altafgørende for udviklingen af dansk kulturpolitik, at kunsten altid skal være fri og uafhængig. Det er i hvert fald for SF kernen i kulturpolitikken.

Jeg synes også, at man ser en tendens til – og jeg tror, alle i Folketinget er enige i det, SF er i hvert fald, – at der skal være et tæt samarbejde mellem det offentlige og det private, hvad angår kulturlivet, men det er utrolig vigtigt, hvilken rækkefølge det kommer i. Det offentlige er motoren, og erhvervslivet kan være et supplement hertil ud fra den betragtning, at kulturerhvervet, hvis man lige ser bort fra biotek- og i en vis udstrækning it-området, jo er et af de hastigst voksende erhverv, så selvfølgelig skal vi vie det stor opmærksomhed.

Kl. 11.30

Men vi må aldrig komme i den situation, som er ved at indtræffe, at uanset om vi kan lide det eller ej, får fondene og de private virksomheder større og større indflydelse på dansk kulturliv, og den øvrige del, den offentlige kulturstøtte, bliver faktisk mere og mere centreret. Den bliver mere og mere ministerstyret og centralstyret, og spørgsmålet er, om det er den rigtige vej, vi går. Jeg tvivler.

Lad os tage et eksempel, som jeg synes er lidt sigende. Kulturministeren besøgte Cannes, tror jeg det var, med Midem. Det var et flot arrangement, men det, der var kendetegnende for debatten – i hvert fald blandt kunstnerne – var, at i virkeligheden syntes de egentlig ikke, det var den helt rigtige måde at give støttemidlerne på. Der var mange flere talenter herhjemme, der kunne have fået glæde af dem med det lange,